

Sygn. akt III AUa 1780/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 r. w Ł.

sprawy **I. J.** przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o prawo do emerytury w trybie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych
na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 4 sierpnia 2015 r. sygn. akt VI U 2080/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1780/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 4 sierpnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Płocku umorzył postępowanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z 13 października 2014 roku i w punkcie 2 zmienił decyzję z 14 listopada 2014 roku w ten sposób, że przyznał I. J. prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej od 1 września 2014 roku

Powyższe orzeczenie zapadło na gruncie następujących ustaleń faktycznych:

Organ rentowy rozpoznając wniosek z lipca 1999 r. przyznał ubezpieczonej prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 01.07.1999 r. na zasadzie art. 29 ustawy emerytalnej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 12 miesięcy (od 01.01.1990r. do 31.12.1990), wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 166,60%. Do wyliczenia emerytury (zarówno do części socjalnej i części stażowej) przyjęto kwotę bazową obowiązującą w dniu nabycia prawa do świadczenia 666,96zł. Wysokość emerytury wyniosła 1.162,86zł (brutto). Następnie świadczenie było waloryzowane w terminach waloryzacji i przeliczane z uwagi na zmianę stażu pracy, zmianę podstawy wymiaru (wvpw wyliczony z lat 1984-1993 wyniósł 132,50%). Odwołująca po nabyciu uprawnień emerytalnych pozostawała w zatrudnieniu od 26.11.2001 r. do 21.06.2002 r. i od 1.09.2002 r. do 25.10.2002 r., a następnie przez 2 m-ce, tj. od lipca 2014r. do 31 sierpnia 2014r.

Decyzją z dnia 13.10.2014 r. organ rentowy przeliczył emeryturę odwołującej, uwzględniając dotychczas niezaliczone okresy składkowe i jej wysokość wyniosła 2.175,25 zł.

W dniu 30.09.2014r. I. J. złożyła wniosek o przyznanie i ponowne ustalenie wysokości świadczenia uwagi na wykonywanie zatrudnienia po nabyciu prawa do powszechnej emerytury myśl art. 55 ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 14.11.2014r. organ rentowy odmówił odwołującej obliczenia emerytury w oparciu o art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej.

Emerytura odwołującej obliczona na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej wynosi 2.942,78 zł i jest wyższa niż emerytura obliczona na zasadach określonych w art. 53 ustawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie z 14 listopada 2014r. za uzasadnione. Wskazując na treść art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zważył, że odwołująca urodziła się w dniu (...), a więc przed 1 stycznia 1949r., spełniła warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej (ukończyła 60 lat i posiada ponad 20 letni okres składkowy i nieskładkowy), ponadto po ukończeniu 60 lat w dniu 15 października 2001 r., podlegała ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu na podstawie stosunku pracy. W ocenie Sądu okoliczność, że ubezpieczona uzyskała już uprzednio decyzją z dnia 19.08.1999r. prawo do wcześniejszej emerytury, nie wyklucza możliwości zastosowania art. 55, co przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 lipca 2013r., sygn. akt II UZP 4/13 (LEX nr 1342169), znajdującej odzwierciedlenie w dalszych wyrokach np. w wyroku z dnia 10 lipca 2013 roku, II UK 424/12 (LEX nr 1341674), jak i wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 kwietnia 2015 r., III AUa 2042/14, LEX nr 1679895

Konkludując przytoczoną w w/w orzeczeniach linię orzeczniczą, Sąd Okręgowy uznał, że odwołująca spełnia wszystkie przesłanki do emerytury obliczonej w oparciu o nowe zasady określone w art. 55 w zw. z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nadto emerytura wnioskodawczyni obliczona na tej podstawie jest wyższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy

W zakresie pkt 1 wyroku Sąd Okręgowy na podstawie art. 55 w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie od decyzji z dnia 13 października 2014 r. wobec cofnięcia odwołania ze zrzeczeniem się roszczenia.

Powyższe orzeczenie w zakresie pkt 2 zaskarżył organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 55 w związku z art. 55a oraz art. 26 i 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polegające na błędnym zastosowaniu poprzez:

- przyznanie prawa do emerytury obliczonej w oparciu o art. 55 w związku z art. 26 ubezpieczonych, która nie spełnia warunku kontynuowania ubezpieczeń emerytalnych i rentowych po osiągnięciu wieku emerytalnego,
- przyznanie ubezpieczonych pobierającej emeryturę w niższym wieku prawa do emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 27 za okres poprzedzający wejście w życie art. 55a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie odwołania.

W ocenie organu rentowego odwołująca nie spełnia warunków określonych w art. 55 ustawy emerytalnej, który stawia warunek kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Odwołująca po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat (15.10.2001r.) podlegała ubezpieczeniom począwszy od 26.11.2001 r. Nie spełniła więc warunku kontynuowania ubezpieczenia w rozumieniu art. 4 pkt. 12 ustawy, albowiem objęcie ubezpieczeniem w rozumieniu ustawy nastąpiło po ukończeniu wieku emerytalnego po raz pierwszy. W ocenie skarżącego warunek kontynuacji ubezpieczeń emerytalnego i rentowych po osiągnięciu wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 55 jest spełniony, jeżeli wnioskodawca również w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego lub wcześniej podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Kontynuacja oznacza bowiem istnienie określonego stanu „w dalszym ciągu” a nie wystąpienie tego stanu po raz pierwszy.

Poza tym organ rentowy podniósł, że dopiero nowa regulacja wprowadzona ustawą z dnia 5.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) poprzez dodanie przepisu art. 55a stworzyła możliwość przeliczania emerytury osobom urodzonym przed 01.01.1949r., które pobierały emeryturę wcześniejszą.

Dlatego też w ocenie skarżącego przed wejściem w życie ustawy z dnia 5.05.2015r. przepis art. 55 nie dawał podstawy do przeliczenia emerytury osobie urodzonej przed 1949r., która pobierała świadczenie z tytułu emerytury wcześniejszej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest uzasadniona, a podniesione w niej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że ustalony w sprawie stan faktyczny nie był sporny, a apelacja sprowadza się jedynie do zarzutu naruszenia art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną jego interpretację i tym samym przyjęcie, że ubezpieczonej przysługuje prawo ponownego ustalenia emerytury, na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej w przypadku wcześniej przyznanej prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Zgodnie z art.55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zm.) ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Argumentacja Sądu Okręgowego z powołaniem się na wykładnię systemową art. 55 nie budzi wątpliwości. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie znajduje uzasadnienia pogląd organu rentowego, iż brak jest możliwości zastosowania dobrodziejstwa art. 55 ustawy w stosunku do ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku i pobierających wcześniej świadczenie emerytalne. Jak wynika z powołanej przez Sąd I instancji uchwały Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013r., II UZP 4/13, ubezpieczony urodzony przed 31 grudnia 1948r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po 31 grudnia 2008r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art.26 w zw. z art.55 ustawy niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały, ratio legis tego przepisu jest kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w obniżonym wieku. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 lipca 2013r. w sprawie II UK 424/12). Ponadto podkreślenia wymaga, że zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 ustawy ma utrzymywanie przez osobę w nim określoną statusu osoby ubezpieczonej (art. 4 ust. 13 ustawy), przy czym status osoby ubezpieczonej zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po przyznaniu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym (art. 13 i 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; Dz. U. z 2015 r. poz. 121). W konsekwencji, emerytura osób, które spełniły warunki przewidziane w art. 27 i pobierały świadczenia na wniosek złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. powinna być wyliczona na podstawie art. 53 z uwzględnieniem art. 55 w związku z art. 26 ustawy, jeżeli po ukończeniu wieku 60 lub 65 lat podlegały ubezpieczeniom społecznym obowiązkowo lub dobrowolnie.

Za nietrafny uznać należy podnoszony przez apelującego zarzut niespełnienia przez ubezpieczoną warunku „kontynuowania ubezpieczenia”. W art. 55 cyt. wyżej ustawy postawiono warunek kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowego przez ubezpieczonego po osiągnięciu wieku emerytalnego wskazanego w art. 27 cyt. ustawy. Ubezpieczony winien wykazać, iż po osiągnięciu wieku emerytalnego pozostawał w ubezpieczeniu.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat w dniu 15 października 2001r. podlegała ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu w okresach od 26.11.2001 r. do 21.06.2002 r. i od 1.09.2002 r. do 25.10.2002 r., a następnie przez 2 m-ce, tj. od lipca 2014r. do 31 sierpnia 2014r. Tym samym warunek kontynuowania

ubezpieczenia po osiągnięciu wieku emerytalnego dla kobiet wskazanego w art. 27 cyt. ustawy uznać należało w ocenie Sądu Apelacyjnego za spełnione.

Wskazać również należy, iż podnoszone przez apelującego zarzuty co do braku podstaw aby w stosunku do odwołującej zastosować regulację zawartą w art. 55 cyt. wyżej ustawy za okres przed 1 maja 2015r. uznać należy za bezzasadne. Sąd Apelacyjny podziela pogląd zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 6 kwietnia 2016 r. II UK 78/15 (Legalis nr 1450595), iż dodanie od 1 maja 2015r. art. 55 a cyt. ustawy nie stanowi zmiany stanu prawnego ale jego potwierdzenie i doprecyzowanie, nie tworzy więc nowej normy prawnej. Wobec jednolitej wykładni art. 55 ustawy o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjętej w orzecznictwie sądowym, uznać należy, iż jego normatywny sens wyznaczony został przez judykaturę.

Przekładając powyższe na grunty niniejszej sprawy, uznać należy, że I. J., jako osoba spełniająca warunki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, która kontynuowała zatrudnienie po uzyskaniu uprawnień emerytalnych, uzyskała możliwość ustalenia wysokości tego świadczenia według zasad kapitałowych wynikających z art. 26 ustawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.